

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

שניאורסאהן

מליובאוויטש

מצורע

מתורגם ומעובד לפי השיחות של לקוטי שיחות חלק א

(תרגום הפשי)

יוצא לאור על ידי

„מכון לוי יצחק“

כפר חב"ד ב'

שנת חמשת אלפים שבע מאות ושמונים וארבע לבריאה

מצורע

ושבת הגדול

אותה, כלומר: באלקות כפי שהיא שייכת לעולם ומצומצמת בלבושי הטבע, ואילו בנעלה מן העולם ומן הטבע – אינם מודים.

לעומת זה, האמונה של בני ישראל – אין מקורה בקיום העולם. בני ישראל קשורים, מעצם טבעם, באלקות, ולכן נקלטת בהם האלקות לכשעצמה. כשם שענינים של אומות העולם הוא ה"עולם", כן ענינים של בני ישראל – אלקות. משום כך אין אמונת בני ישראל מוגבלת בהגבלות הטבע, והיא כוללת, בפשיטות גם אלקות שלמעלה מהטבע.

ובהתאם למוסבר בתורת החסידות³ במהות ההבדל בין אמונת אומות העולם לבין אמונת ישראל: אמונת ישראל היא בשם הוי', היה זה ויהיה כאחד, למעלה מהטבע, ואמונת אומות העולם היא בשם אלקים, בגימטריא ה"טבע", כדרך שפרעה וחרטומיו אמרו: "לא ידעתי את הוי'", "אצבע אלקים היא"⁴.

ג. ליתר הבהרה:

לא־יהודי מחפש בכל דבר שבעולם את ה"טבע" שבו. רק כשהוא נתקל בתופעה שהיא בבחינת נס גלוי ואין לה כל מקום בטבע – הריהו נאלץ להודות שהיא אצבע אלקים, וגם אז – הוא משתדל להלביש את הדבר בלבושי הטבע. לעומתו – היהודי, להבדיל, מחפש מיד בכל דבר ובכל תופעה את האלקות שבהם.

א. שבת זו, ככל שבתות השנה, קשורה בפרשה מסוימת בתורה,

– כ"ק מו"ח אדמו"ר היה משתמש מלהוכיח את שם הפרשה הנוכחית. בספרים שונים אין הפרשה נקראת בשמה, כי אם "פרשת טהרה", אבל כ"ק מו"ח אדמו"ר היה נמנע בכלל מלקרוא אותה באיזה שם שהוא, ולרוב כתב או אמר את היום בחודש וכדומה –
כן – עתה הוא חדש ניסן, זמן יציאת מצרים.

ככל הענינים – גם עובדה זו שפרשתנו נקראת בחדש ניסן היא בהשגחה פרטית, שכן יש לשני ענינים אלו קשר הדדי.

ב. בקשר ליציאת מצרים אמרו רז"ל: בזכות האמונה נגאלו אבותינו ממצרים¹. דוק: אמונה ולא – הכרה.

מה המיוחד שבאמונה, ומדוע תלויה יציאת מצרים דווקא בזכותה?

אף חסידי אומות העולם מודים במציאות הבורא, אלא שלדידם אין זה ענין של אמונה, כי אם תוצאה של הכרה שכלית. ההתבוננות במציאות העולם תוך הנחה ש"אין דבר עושה את עצמו"², מביאה למסקנה של מציאות בורא ומנהיג לבריאה.

אך בהיות והאלקות אינה נקלטת לגביהם לכשעצמה, כי אם רק מתוך נקודת המוצא של קיום העולם – מצטמטמת הכרתם והודאתם רק במדה שקיום העולם מחייב

(3) ראה סידור ד"ה ששת ימים (הא'). שער האמונה פ"ד. ד"ה וקבל היהודים (בסה"מ) תרפ"ז (נדפס גם) בהתמים חוב' ז. ספר המאמרים תשי"א.
(4) שמות ה, ב. שם ה, טו.

(1) יל"ש הושע רמז תקיט (בשינוי לשון). ראה גם מכלילת בשלח יד, לא. וראה שה"ש רבה פ"ד עה"פ אתי מלבנון כלה, ב.
(2) בארוכה בכ"ז ראה חובת הלבבות שער היחוד פרק ה.

הדבר, וכך נודע להם גם קריעת ים סוף ונפלה עליהם אימתה ופחד.

לאורך גיסא הרי מובן שהעובדה שכל המימות שבעולם נבקעו – נתנה מקום לטעות. לו היה נבקע ים סוף בלבד היה ברור שיש כאן גם של הקב"ה בגלל עמו, אך כיון שנבקעו כל המימות שבעולם – יש מקום להסביר בצורה "הגיונית" שמקור הדבר בהתרחשות טבעית.

אופן זה של הנהגה עליונה הוא כדי שתהיה אפשרית הבחירה. ומשום כך ניתן מקום לטעות גם בנס גלוי גדול ביותר, וכמאמר רז"ל⁸: "כתוב! והרוצה לטעות – יטעה".

ה. וזו גם משמעותו של המאמר "בזכות האמונה נגאלו אבותינו ממצרים":

"מצרים" במובן של מיצרים וגבולים. הללו מופיעים בשני אופנים: א) "מצרים דקדושה". כלומר, כשישנה הכרה באלקות, אלא שהיא מוגבלת בטעם ודעת והגיון, כדוגמת האמונה בשם "אלקים". סוג זה של "מצרים" מהוה שרש להתהוות הסוג השני: ב) "מצרים דקליפה". שכחת האלקות לגמרי, ח"ו, עד כדי ירידה מטה מטה והשתקעות במ"ט שערי טומאה.

ובזכות האמונה, שהיא אי־התחשבותם של בני ישראל בעניני העולם ותהפוכות הטבע כלל, כך שלא בענינים רוחניים בלבד – כי אם גם בענינים גשמיים, שבהם אין נראה, לכאורה, שוני בין בני ישראל לאומות העולם, להבדיל, "היו ישראל מצוינים שם", – הביא הדבר להתגלות שם הוי' שלמעלה מהטבע, ומשום כך ליציאה ממצרים, ולא רק מ"מצרים דקליפה" כי אם גם "מצרים דקדושה".

וכשם שהגוי מתאמץ ומשתדל בכל יכלתו למצוא הסבר טבעי גם לנס גלוי – כך יהודי, גם כשהוא נתקל בענין שמקורו, לכאורה, טבעי בהחלט – הריהו מתיצב בתוקף של "עם קשה עורף" ומכריז: אין כאן טבע, כי אם אלקות.

וכפי שהוסבר⁵ פירוש דברי הירושלמי "מאמין בחי העולמים": למרות שכל אחד יודע שזריעת גרעין באדמה מביאה באורח טבעי לידי צמיחה – לא יסתמך על כך יהודי, כדי לקחת חפץ – במקרה זה: הגרעין – ולאבדו ע"י הנחתו במעמקי האדמה. חוקי הטבע המבטיחים לו שהגרעין יצמח – אינם בסיס מספיק כדי להשמיד חפץ בידים. רק משום שהוא מאמין בחי העולמים ובוטח בו שיצמיח את הזרע – הריהו זורע ומקוה לנשיאת פירות.

ד. כשם שנס, שאין לו כל מקום בטבע, נחשב בודאות למעשה הקב"ה ששינה את הטבע – כך גם כל הענינים הטבעיים.

כשמישהו רוצה לרמות את עצמו הריהו יכול לראות את הנס הגדול ביתר כתופעה טבעית. אפילו בנס קריעת ים סוף – שהוא אחד מן הנסים הגדולים ביותר עד כדי כך שחזו"ל⁶ מתארים אותו כ"קשה" – ניתן מקום לטעות ולומר שאין כאן נס.

מסופר במכילתא⁷, שבשעת קריעת ים סוף נבקעו כל המימות שבעולם (מלבד נהר פרת, כך נאמר באחד ממאמרי כ"ק אדמו"ר מוהר"ש). וזהו שנאמר "תפול עליהם אימתה ופחד" – כי בשעה שאומות העולם נוכחו בבקיעת המימות התחילו לשאול על סיבת

(5) ראה לקו"ש ח"א [המתורגם] ע' 203 ואילך. וש"נ.

(6) סוטה ב, א.

(7) פ' בשלח יד. כא.

(8) ב"ד ה, ת.

מלמעלה הרשות ליצר לפתות ולהטעות, והוא, האומן הגדול בעבודתו, מצליח להחזיר באדם את הרעיונות המגוחכים ביותר, עד כדי הסברה המוטעית שאין כל פלא בבריאת שמים וארץ.

ח. מצד שני הרי עם שהעלם גדול ביותר עד כדי נתינת מקום לטעות כזאת – טמון בכל ענין גם גילוי אלקות. הקב"ה יוצר פרט מסוים בלתי מושלם שהנבראים בכוח עצמם אינם יכולים להשלימן. ומכאן עליהם להסיק לגבי הכלל כולו שהוא "בחיך הבורא".

כשם שזה בבריאת העולם, כך הדבר בהנהגת העולם, אם באופן נסי ואם באופן טבעי: אם האדם רוצה להתברך בלבבו ולזקוף את זכות הצלחתו לתהליכי הטבע או לכוח ועוצם ידו שעשה לו את החיל הזה – וההעלמה וההסתרה שבבריאה נותנות מקום גם לזה – הריהו נתקל בפרט מסוים שהבורא הניחו בלתי מושלם ואין בכוח הנברא להשלימו. ההתבוננות בפרט זה מביאה לידי הכרה שהכלל כולו מקורו בברכת ה'.

ט. משום כך כשאדם רואה בפרט מסוים בעניניו שאינו ניתן להשלמה והצלחה בשום פנים – עליו להתחזק באמונתו ובטחונו בבורא, ואז ישלים הקב"ה גם פרט זה.

וכבחי הפרט – בחיי הכלל. כאשר נתקלים באחד מעניני הכלל, בפרט מסוים שאין כל אפשרות להשלימו – אין לנקוט בתחבולות שונות, כי אם להגביר את האמונה והבטחון בהקב"ה.

אז ישלים הקב"ה את ה"רוח הצפופית" – "מצפון תפתח הרעה"¹³ – והמ"ם תהא "סתומה" מכל הצדדים, רמוז לגאולה

ו. דבר זה רמוז גם בפרשת השבוע – בענין הנגעים.

הרמב"ם כותב⁹ ביחס לנגעים – נגעי בגדים ונגעי בתים – שאינם ממנהגו של עולם כי אם "אות ופלא היה בישראל כדי להזהירן מלשון הרע", והוא מסביר בפירוט את סדר הופעת הנגעים: בתחלה היו "משתנות קירות ביתו" וכאשר לא הועיל הדבר – "משתנין כלי העור שבביתו" וכן הלאה.

– כשם שבענין הנגעים היה נראה בעליל וברור שאין הדברים מצד הטבע כי אם באים מלמעלה, כך האמינו בני ישראל שהכל בא מלמעלה בהשגחה פרטית, וכנגעים יש בכל פרט כוונה מיוחדת, כגון להזהירם מן החטא וכו', ולאמתו של דבר הוא טוב, טוב נסתר, או עד לטוב גלוי, כפי שהיה בנגעים, כאמור במדרש¹⁰ שע"י "ונתן את הבית" נמצאו "מטמוניות של זהב" שהטמינו הכנענים.

(משיחות ש"פ טהרה, תשי"ז)

ז. לפי האמור יובן גם מאמר רו"ל¹¹, "רוח צפופית אינה מסובבת", וטעם הדבר¹², – כדי להוכיח את הפלא שבבריאת שמים וארץ. לכשיבוא אי"מי ויכחיש את פלא הבריאה – ייאמר לו: הראה את כחך ונסה להשלים את הרוח הצפופית. או אז יאלץ להודות בעובדת היות הבריאה רק פלא הבורא ית'.

מאמר זה טעון הבהרה: הכיצד תתכן המחשבה שאין פלא בבריאת העולם?

אלא שלאור המוסבר לעיל יובן הדבר: כדי לא לפגום בזכות הבחירה של הבריות – ניתנת

(9) סוף הלכות טומאת צרעת. וראה לקו"ת פ' תוריע ד"ה אדם כי יהי'.

(10) ראה ויק"ד יז, ו.

(11) ב"ב כה, ב.

(12) פדר"א פ"ג.

(13) ירמ' א, יד. וראה פדר"א שם.

מפני טעמים שונים, במקומות רבים, התבטל המנהג. אין נוגע עתה הדיון בטעמים מדוע התבטל המנהג. מה שברצוני לומר הוא, כי הנני מבקש, ולו יישר חילי הייתי מצוה – להנהיג שוב את המנהג שרבנים ישלחו מצות שמורה לבעלי בתים שלהם.

ולא רק רב, כי אם כל מי שיש לו השפעה – רב, שוחט, או שמש, אם יש לו משהו שכאשר ישלח לו מצות – ישתמש הלה ב"סדר" במצות ששלח לו – עליו לעשות זאת: לשלוח לו מצות, דוקא עגולות¹⁸, דוקא אפיוות יד¹⁹, ודוקא – מצה שמורה²⁰, ומתוך כך תתקיים, ע"י מאות, ואולי ע"י אלפים, מישראל, מצוות אכילת מצה כפי הצריך, ובהידור. במקומות בהם נותנים לערוך סדרים כלליים (כבתי מלון וכדומה) – מובן שמסדרי הסדרים צריכים לעשות זאת.

וגדולה מעלת וסגולת מצות מצה, שהיא כלשון הוזהר הקדוש, מיכלא דאסותא ומיכלא דמיהמנותא (= מאכל הרפואה ומאכל האמונה)²¹, והרי אמונה היא יסוד כל המצוות והחיים בכלל²² – כי קיום המצוה כפי הצריך ובהידור – יתן חיות וקיום התורה והמצוות בכל השנה, שתהא שנת בריאות ברוחניות וממילא שנת בריאות בגשמיות.

(משיחת ש"מ ניסן תשי"ד)

העתידה¹⁴: לא יהא צורך בחסדי אומות העולם – חסד לאומים חטאת, שלגרמיהו עבדין¹⁵ – כי הקב"ה בעצמו יביאנו אל ארץ טובה ורחבה, ארץ אשר עיני ה' אלקיך בה, ע"י משיח צדקנו במהרה בימינו.

(משיחת אחרון ש"פ תשי"ז)

י. בחדש ניסן מצויים כמה סוגי ענינים: ענינים שהם מדאורייתא, מדרבנן ומנהגים. מעיקרי חדש ניסן הוא – חג הפסח, כפי שהגמרא מסבירה את המשנה ש"באחד בניסן – ראש השנה לרגלים" כי הכוונה לרגל שבו – פסח¹⁶, ובפסח במיוחד מצויים הסוגים האמורים: דאורייתא, דרבנן ומנהגים.

בעבר היה קיים מנהג שלפני פסח היו שולחים הרבנים מצות שמורה ל"בעלי בתים" שלהם: מערכת מצות – כלומר, שש מצות – לשני הסדרים, או לכל הפחות, שתי מצות עבור כזית המצוה, כלומר המצה האמצעית. טעם המנהג בפשטות היה – יצירת מקור הכנסה לרב. אבל בכך דאגו לענין עיקרי: קיימים הרי הרבה דינים ודקדוקים במצות מצוה¹⁷, ואין כולם בקיאים בהם או מוסגלים לקיימם. לפיכך סיפקו אותם הרבנים לבעלי הבתים, כדי שיצאו בודאי ידי מצוות מצה.

14) ישע"י ט, ו: לסרבה המשרה גו' ע"פ מאמר רו"ל סנהדרין צד, א.

15) ראה ב"ב י, ב. תניא פ"א.

16) ראה רש"י ד"ה רגל (ראש השנה ד, א). שנדחק לפרש לשון המשנה. אבל יובן ע"פ מה שנת' בדיוק הלשון ראש חודש ולא תחלת החודש – שיום זה כולל בתוכו כל ימות החודש וכמו הראש הכולל בתוכו חיות כל האברים (לקו"ת ר"פ תבוא. שפע טל ש"ח פ"ג) – ובכ"ז במשנה הלשון באחד בניסן ולא ברו"ח ניסן, כדי לשלול יום א' דר"ח (כשהיו מקדשים על פי הרא"ה). ופשוט.

17) שו"ע או"ח סי' תס. וראה מעדני שמואל על יקיצו"ע סי' קי"ק צג ואילך.

18) ראה שמות (יב, לט): שגונת מצות. והאריך בזה בשו"ת מהר"י אסאד חלק או"ח סי' קנז.

19) ראה בספרים שהובאו בשדי חמד אסיפת דינים מע' חמץ ומצה סי' יג. שערים מצוינים בהלכה לקיצור שו"ע סי' קי. הגדת מבאר (פעטריקוב, תרע"ד).

20) ראה פרי חדש לשו"ע או"ח סי' תנג. שו"ע רבנו הוקן שם סעיף יט.

21) זח"ב קפג, ב. ראה גם זח"ב מא, א. לקו"ת צו יג, ד. ד"ה כימי צאתך, תשי"ח לכ"ק מו"ח אדמו"ר – סוף פרק יב.

22) ראה מכות כד, א. שער האמונה לאדמו"ר האמצעי.

לזכות

כ"ק אדוננו מזרנו זרבינו
מלך המשיח
🌀 🌀 🌀

ויה"ר שעי"י קיום הוראת

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח (בשיחת ב' ניסן ה'תשמ"ח)

להכריז יחי, יקויים הבטחתו הק',

שההכרזה תפעל 'ביאת דוד מלכא משיחא'

🌀 🌀 🌀

יחי אדוננו מזרנו זרבינו מלך המשיח
לעולם ועד

הוספה

בשורת הגאולה

נ.ז.

דורנו זה הוא דור האחרון של הגלות והוא הוא דור הראשון של הגאולה – כהודעת והכרזת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, יוסף שבדורנו (ע"ש יוסף הראשון שהודיע והכריז ש"אלקים פקד יפקוד אתכם והעלה אתכם מן הארץ הזאת אל הארץ אשר נשבע לאברהם ליצחק וליעקב"¹), שכבר נשלמו כל מעשינו ועבודתינו, וכבר כלו כל הקיצין וכבר עשו תשובה, וכבר נסתיימו כל ההכנות ובאופן ד"הכנה רבתי", והכל מוכן לסעודה² דלעתיד לבוא, לויתן ושור הבר³ ויין המשומר⁴.

(משיחות עשרה בטבת (יהפך לשמחה), וש"פ ויחי, י"ד טבת תשנ"ב)

-
- (1) פרשתנו נ, כד.
 - (2) ע"פ ל' חז"ל – אבות פ"ג מט"ז. סנהדרין לה, א ובפרש"י.
 - (3) ראה ב"ב עה, א. ויק"ר פי"ג, ג.
 - (4) ברכות לד, ב. וש"נ.

ג.ח.

מ'האָט שוין גערעדט מערערע מאָל דברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אַז נוסף אויף דעם וואָס ס'איז שוין „כלו כל הקיצין“¹, האָבן אידן שוין תשובה געטאָן, און מ'האָט שוין אַלץ פאַרענדיקט, כולל אויך – „צופוצן די קנעפלעך“, און מ'דאַרף נאָר האָבן אַז דער אויבערשטער זאָל אויפגעפּענען די אויגן פון אידן זיי זאָלן זען ווי ס'איז שוין דאָ די גאולה האמיתית והשלימה, און מ'זיצט שוין באַ דעם שולחן ערוך, בסעודת לויתן ושור הבר² וכו' וכו'.

דערפון איז פאַרשטאַנדיק . . בדורנו זה ובזמננו זה, לאחרי וואָס מ'האָט שוין אַלץ פאַרענדיקט (כנ"ל), האָט מען די הבטחה גמורה אין תורה, אַז עס וועט זיכער זיין „(תזכור את יום צאתך מארץ מצרים) כל ימי חיך . . להביא לימות המשיח“³,

ובפשטות – אַז מ'דאַרף ניט אַנקומען צו אַ הפסק ח"ו צווישן „כל ימי חיך“ און „ימות המשיח“ (ווי דאָס איז געווען באַ אידן בכל הדורות שלפני דורנו זה), נאָר „כל ימי חיך“ פון יעדער איד, זיינע חיים גשמיים אַלס נשמה בגוף, זיינען כולל בפשטות (אויך) „ימות המשיח“ בלי הפסק, וואָרום די גאולה קומט תיכף ומיד ממש ברגע זה ובמקום זה (אפילו אויב דאָס איז אַ מצב פון לילה, „הבאים מצרימה“), אַזוי אַז דער רגע האחרון פון גלות און די נקודה אחרונה פון גלות ווערט דער רגע ראשון און נקודה ראשונה פון גאולה,

און פון „ימי חיך“ בזמן הזה ובמקום הזה, בלי שום הפסק כלל ח"ו (אפילו אויב ער איז שוין עלטער פון שבעים שנה וכיו"ב), גייט יעדער איד גלייך איבער – בתכלית השלימות, „ראובן ושמעון נחתין ראובן ושמעון סלקין“⁴, אין דעם המשך פון „כל ימי חיך“ בימות המשיח, און

(1) סנהדרין צו, ב.

(2) ראה ב"ב עד, ב ואילך. פסחים קיט, ב. ועוד.

(3) ברכות יב, ב.

(4) ויק"ר פל"ב, ה. וש"נ.

חיים נצחיים וואָס וועט דעמולט זיין.

ובנוגע לפועל מיינט עס, אַז די עבודה פון אידן איצטער דאַרף זיין „להביא לימות המשיח“, צו שוין גלייך מגלה זיין בפועל ווי דער מצב פון „הבאים מצרימה“ אין גלות איז באמת אַ מצב פון „גאולת ישראל“, דורך דעם וואָס מ'גרייט זיך אַליין און מ'גרייט צו אַנדערע צו דעם מצב פון „ימות המשיח“.

כולל ובמיוחד – בקשר מיט דעם יום ההילולא פון דעם רמב"ם – דורך מחזק זיין און מוסיף זיין אין לימוד ספר משנה תורה להרמב"ם . . ובפרט – אין ספר הרמב"ם עצמו – הלכות מלך המשיח⁵, אין די לעצטע צוויי פרקים פון הלכות מלכים בסיום ספר משנה תורה.

און נוסף צו דעם אייגענעם לימוד בזה, זאָל מען זען אויך משפיע זיין אויף אַנדערע אידן אַרום זיך, אנשים נשים וטף, באופן פון „והעמידו תלמידים הרבה“⁶, ומהם יראו וכן יעשו רבים.

ויהי רצון, אַז דורך דער עצם החלטה בדבר זאָל מען תיכף ומיד באַקומען דעם שכר, דער קיום בפועל פון דברי הרמב"ם בסיום ספרו⁷, אַז לאחרי וואָס מ'האַט שוין דעם „מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצות כדוד אביו . . ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה וילחם מלחמת ה'“ – וואָס ער איז „בחזקת שהוא משיח“ – זאָל ער שוין גלייך ווערן „משיח בודאי“, דורך דעם וואָס „עשה והצלחה ובנה מקדש במקומו וקבץ נדחי ישראל . . ויתקן את העולם כולו לעבוד את ה' ביחד כו“.

(משיחות ש"פ שמות, כ"א טבת תשנ"ב)

כמדובר ריבוי פעמים דברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שנוסף ע"ז שכבר „כלו כל הקיצין“¹, כבר עשו בני"ו תשובה, וסיימו הכל, כולל

(5) כ"ה הכותרת בדפוס ויניצאה רפד. שי.

(6) אבות פ"א מ"א.

(7) הלי' מלכים ספי"א.

גם – „לצחצח הכפתורים“, וצריך רק שהקב"ה יפתח את עיניהם של בני"י שיראו שהגאולה האמיתית והשלימה כבר ישנה, ויושבים כבר לפני שולחן ערוך, בסעודת לויתן ושור הבר² וכו' וכו'.

מזה מובן . . בדורנו זה ובזמננו זה, לאחר ששכבר סיימו הכל (כנ"ל), ישנה הבטחה גמורה בתורה, שבטח יהי' „(תזכור יום צאתך ממצרים) כל ימי חיך . . להביא לימות המשיח“³,

ובפשטות – שלא זקוקים להפסק ח"ו בין „כל ימי חיך“ ו„ימות המשיח“ (כמו שהי' אצל בני"י בכל הדורות שלפני דורנו זה), אלא „כל ימי חיך“ דכאו"א מישראל, חיו הגשמיים כנשמה בגוף, כוללים בפשטות (גם) „ימות המשיח“ בלי הפסק, מכיון שהגאולה באה תיכף ומיד ממש ברגע זה ובמקום זה (אפילו אם זה מצב דלילה, „הבאים מצרימה“), כך שהרגע האחרון דהגלות והנקודה האחרונה דהגלות נעשים רגע ראשון ונקודה ראשונה דגאולה,

ומ„ימי חיך“ בזמן הזה ובמקום הזה, בלי שום הפסק כלל ח"ו (אפילו אם הוא כבר למעלה משבעים שנה וכיו"ב), עובר כאו"א מישראל מיד – בתכלית השלימות, „ראובן ושמעון נחתין ראובן ושמעון סלקין“⁴, בהמשך ד„כל ימי חיך“ בימות המשיח, וחיים נצחיים שיהיו אז.

ובנוגע לפועל הכוונה היא, שהעבודה דבני"י עתה צריכה להיות „להביא לימות המשיח“, גלות כבר תיכף בפועל איך שהמצב ד„הבאים מצרימה“ בגלות הוא באמת מצב ד„גאולת ישראל“, עי"ז שמתכוונים בעצמם ומכינים אחרים למצב ד„ימות המשיח“.

כולל ובמיוחד – בקשר עם יום ההילולא דהרמב"ם – ע"י שמתחזקים ומוסיפים בלימוד ספר משנה תורה להרמב"ם . . ובפרט – בספר הרמב"ם עצמו – הלכות מלך המשיח⁵, בשני הפרקים האחרונים דהלכות מלכים בסיום ספר משנה תורה.

ונוסף ללימודו בזה, להשפיע גם על עוד בני"י מסביבתו, אנשים נשים וטף, באופן דוֹהעמידו תלמידים הרבה⁶, ומהם יראו וכן יעשו רבים.

ויהי רצון, שע"י עצם ההחלטה בדבר יקבלו תיכף ומיד את השכר, הקיום בפועל של דברי הרמב"ם בסיום ספרו⁷, שלאחר שישנו כבר ה"מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצות כדוד אביו . . . ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה וילחם מלחמת ה'" – שאז "בחזקת שהוא משיח" – שכבר יהי' מיד "משיח בודאי", עי"ז ש"עשה והצליח ובנה מקדש במקומו וקבץ נדחי ישראל . . . ויתקן את העולם כולו לעבוד את ה' ביחד כו".

להביא את 770 הביתה!

כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זוכר בודאי את שלל הקובצים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודש כעת ניתן להשיג את חלקם ברשת האינטרנט, אצלך בבית! האתר מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלוי שגלוב וכתובתו: <http://www.moshiach.net/blind>
יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

לרגל יום הבהיר

י"א ניסן

יום מלאות מאה ועשרים ושתיים שנה

לכ"ק אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח

– אליך נשאתי את עיני היושבי בשמים –

יהי רצון שנזכו לדאות בעיני בשר התגלות מלכותו

ויגאל את כלל ישראל מהגלות ויולכינו קוממיות לארצנו נאו ממש

הי שותף בהפצת עיני "משיח וגאולה"!!!
להקדשות ולפרטים נוספים:
טל.: 753-6844 (718) או 934-7095 (323)
אימייל: info@torah4blind.org

Be A Partner
In Spreading *Inyonei Moshiach U'geula!!!*
To Dedicate This Publication
In Honor Of Your Family Or A Loved One
For More Info. Call:
(718) 753-6844 or (323) 934-7095
or email: info@torah4blind.org

For this and other books on Moshiach & Geulah, go to:
<http://www.torah4blind.org>

TO DEDICATE AN ISSUE IN HONOR OF A LOVED ONE, CALL (323) 934-7095

הכתובת להשיג השיחות באינטרנט:
<http://www.torah4blind.org>